

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 88/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť A. F., F., ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Katastrálneho úradu v N., Správy katastra L. spočívajúcim v nezapísaní jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti parc. č. o výmere 4 j 1419 š. s. – roľa v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č. ..., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2008 doručená sťažnosť A. F., F. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Katastrálneho úradu v N., Správy katastra L. spočívajúcim v nezapísaní jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti parc. č. o výmere 4 j 1419 š. s. – roľa v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č.

2. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom uviedla: „V roku 1943 nadobudli rodičia sťažovateľky A. Š., rod. M. a F. Š. kúpou od Krajského zemského úradu v B. vlastnícke právo k nehnuteľnosti: par. č. o výmere 4 j 1419 š.s. - roľa, v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č. ... (ďalej len „nehnutel'nosť“). Čiže vlastnícke právo k nehnuteľnosti manželia Š. nadobudli v zmysle vtedy platných právnych predpisov. Túto nehnuteľnosť manželia Š. užívali až do roku 1960, kedy bola včlenená do JRD F..

Rozsudkom Okresného súdu v L. č. 7C 118/93 - 19 zo dňa 21.07.1993 bolo určené vlastnícke právo manželov A. Š., rod. M. a F. Š. k nehnuteľnosti, oboch v 1/2. Tento rozsudok bol Okresným súdom v Leviciach doručený aj Katastrálnemu úradu Nitra, Správa katastra Levice. Katastrálny úrad Nitra, Správa katastra Levice bol na základe súdneho rozhodnutia povinný vykonať záznam a zapísať vlastnícke právo k nehnuteľnosti v prospech manželov Š. Katastrálny úrad Nitra, Správa katastra Levice však uvedený záznam neuskutočnila a manželov Š. neuviedla ako vlastníkov nehnuteľnosti: par. č. 1273 o výmere 4 j 1419 š. s. - roľa, v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č.

A. Š., rod. M., ako spoluvlastníčka nehnuteľnosti v 1/2, v roku 1996 zomrela. Bolo uskutočnené dedičské konanie pod č. 2 D 753/96, D not 395/96, ktoré bolo právoplatne ukončené dňa 21.10.1996. Na základe tohto dedičského rozhodnutia nadobudla sťažovateľka vlastnícke právo k nehnuteľnosti v podiely 1/2 po poručiťel'ke – A. Š., rod. M..

F. Š., ako spoluvlastník nehnuteľnosti v 1/2, zomrel v roku 1998. Bolo uskutočnené dedičské konanie pod č. 1 D 407/98, D not 167/98, ktoré bolo právoplatne ukončené dňa 19.08.1998. Na základe tohto dedičského rozhodnutia nadobudla sťažovateľka vlastnícke právo k nehnuteľnosti v podiely 1/2 po poručiťel'ovi – F. Š.

Čiže po právoplatnom ukončení dedičského konania po F. Š. a po A. Š., rod. M. sa sťažovateľka stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, pričom jej vlastníctvo k nehnuteľnosti je nespochybniteľné.

Následne potom, čo sa sťažovateľka stala výlučnou vlastníčkou vyššie uvedenej nehnuteľnosti sa viac krát snažila o zápis svojho vlastníckeho práva do evidencie nehnuteľností.

Ani na základe viacerých žiadostí sťažovateľky Katastrálny úrad N., Správa katastra L. uvedený záznam neuskutočnil.

Dňa 08.06.2006 sťažovateľka splnomocnila Mgr. G. G. na zastupovanie vo veci zápisu jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Právny zástupca sťažovateľky vyzval Katastrálny úrad N., Správa katastra L. na uskutočnenie záznamu, na ktorý je Katastrálny úrad N., Správa katastra L. povinný. Katastrálny úrad N., Správa katastra L., vo svojej odpovedi uviedla, že je potrebné doložiť identifikáciu parcely č. 1273, vedenej v PKV č. ... , o ktorú musíte požiadať na správe katastra.

V zmysle tejto výzvy bola podaná žiadosť o identifikáciu parcely na Katastrálny úrad N., Správa katastra L., avšak tejto žiadosti nebolo vyhovené, rovnako ako ani návrhu na zápis zo dňa 02.10.2006.

Následne sťažovateľka podala podnet na začatie trestného stíhania za prečin marenia úlohy verejného činiteľa, ktoré však bolo zastavené z dôvodu, že dané konanie nie je trestným činom...“

V ďalšom texte sťažnosti sťažovateľka poukazovala na konkrétne zákonné ustanovenia, ktoré podľa nej príslušný správny orgán porušil a uviedla: «Na základe vyššie uvedených ustanovení zákona č. 265/1992 Zb, zákona č. 266/1992 Zb. a zákona č. 162/1995 Z. z. sa na zápis vlastníckeho práva na základe úradného rozhodnutia nevyžadovala žiadna ďalšia podmienka. Jedinou podmienkou bola „vkladu schopnosť“ listiny, čo rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. 7C 118/93 zo dňa 21.07.1993, ako aj Osvedčenie o dedičstve č. 1 D 407/98, D not 167/98 zo dňa 04. 08. 1998 a Osvedčenie o dedičstve č. 2 D 753/96, D not 395/96 zo dňa 04.10.1996 v plnej miere spĺňali a na základe nich bol Katastrálny úrad N., Správa katastra L., povinný zapísať vlastnícke právo sťažovateľky. Tento záznam však Katastrálny úrad N., Správa katastra L., do dnešného dňa neuskutočnil.

V zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Dané ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky zaručuje ochranu riadne a zákonne nadobudnutého vlastníckeho práva. Vlastnícke právo sťažovateľky bolo priznané právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami, čiže ho nadobudla zákonným spôsobom.

Napriek tejto skutočnosti nebolo jej vlastnícke právo - v rozpore so zákonom - zapísané do príslušnej evidencie nehnuteľností, čím boli porušené jej základné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky je vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Ani jeden zo zákonných dôvodov obmedzenia vlastníckeho práva sťažovateľky nenastal, čiže nebolo opodstatnené, aby Katastrálny úrad N., Správa katastra L., vlastnícke právo sťažovateľky k nehnuteľnosti: par. č. o výmere 4 j 1419 š. s. - roľa, v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č. ... nezapísalo do evidencie nehnuteľností.

Týmto svojim konaním Katastrálny úrad N., Správa katastra L., hrubo porušil ústavné právo sťažovateľky a z tohto dôvodu, sa sťažovateľka obrátila na ochranu svojho ústavného práva na Ústavný súd Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a porušenia zákona č. 265/1992 Zb. o zápisoch vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností v Slovenskej republike a zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), je opodstatnené predpokladať, že nastalo porušenie čl. 20 ods. 1 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vo forme porušenia vlastníckeho práva sťažovateľky.»

3. V petite svojej sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol tak, že „Konaním Katastrálneho úradu, Správa katastra L., nezapísaním vlastníckeho práva sťažovateľky k nehnuteľnosti: par. č. o výmere 4 j 1419 š. s. – roľa v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č. ... bolo porušené základné ľudské právo – vlastnícke právo – sťažovateľky“. Zároveň žiadala, aby ústavný súd uložil Správe katastra L. povinnosť konať vo veci „bez zbytočných prietáhov a zapísať vlastnícke právo sťažovateľky k nehnuteľnosti: par. č. o výmere 4 j 1419 š. s. – roľa v katastrálnom území F., zapísanej v PKV č. ... , do evidencie nehnuteľností“. Sťažovateľka požadovala aj náhradu trov konania v celkovej sume 18 914 Sk (627,83 €).

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy), je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú iné súdy, t. j. všeobecné súdy. Ústavný súd sa teda

zaoberal otázkou, či neexistuje iný súd, ktorý je oprávnený poskytnúť ochranu namietanému porušeniu práv sťažovateľky. Pri tomto skúmaní ústavný súd dospel k záveru že sťažovateľka bola povinná ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu obrátiť sa na všeobecný súd, ktorý je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) oprávnený rozhodovať o ochrane jej práv v prípade nečinnosti správneho orgánu (Správa katastra L.), resp. o ochrane jej práv pred nezákonným zásahom správneho orgánu.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v znení zákona č. 501/2001 Z. z. účinného od 1. januára 2002 v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v znení zákona č. 501/2001 Z. z. účinného od 1. januára 2002 v správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 druhej vety OSP v znení zákona č. 501/2001 Z. z. účinného od 1. januára 2002 postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

S účinnosťou od 1. januára 2003 došlo novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 424/2002 Z. z. k významnej zmene piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a zavedeniu nových druhov konaní pred správnymi súdmi. Okrem iného sa zaviedlo aj konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 244 ods. 4, § 250t a § 250u OSP) a konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (§ 244 ods. 5 a § 250v OSP).

Podľa § 244 ods. 4 OSP súdy v správnom súdnictve rozhodujú o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

Podľa 244 ods. 5 prvej vety OSP súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250u prvej vety OSP za nedodržanie lehoty uvedenej v uznesení súdu podľa § 250t môže súd na opakovaný návrh účastníka, ak je správny orgán naďalej nečinný, uložiť pokutu do 3 280 eur (do 31. decembra 2008 bola výška pokuty 100 000 Sk), a to aj opakovane.

Podľa § 250v ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 4 OSP súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250u platí rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

7. Podstata námietok sťažovateľky v sťažnosti spočíva v tom, že napriek právoplatnému rozsudku Okresného súdu L., sp. zn. 7 C 118/93 z 21. júla 1993, ktorým bolo právoplatne určené vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti v prospech jej právnych predchodcov, a následným právoplatným rozhodnutiam notára ako súdneho komisára v dedičskom konaní (sp. zn. 2 D 753/96, D not 395/96 a 1 D 407/98, D not 167/98), ktorými bolo osvedčené nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti sťažovateľkou, príslušná Správa katastra L. odmietla konať zákonom predpísaným spôsobom a zapísať vlastnícke právo sťažovateľky do evidencie nehnuteľností v katastri. V tomto konaní Správy katastra L. vidí sťažovateľka porušenie svojich ústavou garantovaných práv, konkrétne vlastníckeho práva, a preto sa obrátila so sťažnosťou na ústavný súd. Napriek tomu, že z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by sa sťažovateľka domáhala aj vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v 2. bode petitu sťažnosti žiada, aby ústavný súd uložil Správe katastra L. povinnosť konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

8. Takto formulovaný skutkový obsah sťažnosti a jeho podradenie pod príslušné civilno-procesné normy upravujúce súdny prieskum zákonnosti rozhodovacej činnosti a postupov správnych orgánov (medzi ktoré Správa katastra L. určite patrí) nevyhnutne vedie k záveru, že zákonnú právomoc na poskytnutie ochrany namietanému právu sťažovateľky vlastníť majetok, ale aj právu na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov, ktorých porušenie vidí v nekonaní Správy katastra L. má všeobecný súd. S ohľadom na zákonom zverenú právomoc všeobecných súdov, tieto boli oprávnené poskytnúť sťažovateľke ochranu jej práv, a v prípade, že by jej návrh bol dôvodný, bol by všeobecný súd (v závislosti od druhu konania pred ním, ktorý by vymedzila sťažovateľka

vo svojom návrhu) oprávnený uložiť správnomu orgánu povinnosť konať a rozhodnúť (§ 250t ods. 4 OSP), resp. zakázať pokračovať v porušovaní práva a prikázať, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom (§ 250v ods. 4 OSP). Pokiaľ sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepristúpila k ochrane svojich práv prostredníctvom návrhu na všeobecnom súde, nie je s ohľadom na uvedený princíp subsidiarity daná právomoc ústavného súdu (obdobne III. ÚS 152/03, II. ÚS 130/02, II. ÚS 61/02, III. ÚS 72/02).

9. Navyše ústavný súd dodáva, že právne prostriedky ochrany pred nečinnosťou orgánov verejnej správy upravujú aj iné právne predpisy so silou zákona. Ide napríklad o zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“), podľa ktorého môže fyzická osoba alebo právnická osoba podať sťažnosť, o. i. aj ak sa domáha ochrany svojich práv alebo právom chránených záujmov, pretože došlo k ich porušeniu alebo k ohrozeniu činnosťou alebo nečinnosťou orgánu verejnej správy [§ 3 písm. a) zákona o sťažnostiach]. Sťažnosť podľa tohto zákona považoval aj Európsky súd pre ľudské práva za účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k prietahom pred správnym orgánom (M. K. v. Slovensko, sťažnosť č. 37895/97).

Taktiež zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) upravuje dozor prokuratúry nad zachovávaním zákonnosti orgánmi verejnej správy a umožňuje osobám, ktoré namietajú nezákonnosť v konaní orgánov verejnej správy, aby sa s podnetom obrátili na prokurátora.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych

predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený. Podľa § 28 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je oprávnený podať orgánu verejnej správy upozornenie na účel odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy pri vydávaní opatrenia alebo rozhodnutia alebo jeho nečinnosťou.

10. Popri prekážke nedostatku právomoci na prerokovanie sťažnosti dospel ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní k záveru, že je podaná zjavne oneskorene. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vidí porušenie svojich práv v nekonaní Správy katastra L. a nezapísaní jej vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Ústava rozlišuje porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, preto z pohľadu dikcie ústavy možno sťažovateľkou namietaný postup správneho orgánu považovať za opatrenie alebo iný zásah.

11. Z obsahu sťažnosti a najmä z príloh, ktoré boli k sťažnosti pripojené, ústavný súd zistil tieto časové súvislosti:

Správa katastra L. listom označeným ako „Prešetrenie žiadosti zo 17. mája 2006“ podala vyjadrenie adresované priamo sťažovateľke a uviedla, ktoré listiny má predložiť na účely ďalšieho konania.

- 26. júna 2006 bol na Správu katastra L. doručený návrh na záznam, ktorý podal právny zástupca sťažovateľky a ktorým žiadal vykonanie zápisu vlastníckeho práva sťažovateľky k predmetnej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.

- 15. augusta 2006 Správa katastra vrátila právnomu zástupcovi sťažovateľky listiny a uviedla, že k zápisu do katastra nehnuteľností treba doložiť identifikáciu parcely.

- 7. septembra 2006 právny zástupca sťažovateľky požiadal Správu katastra L. o vyhotovenie identifikácie parcely a jej následný zápis do katastra nehnuteľností.

- 11. septembra 2006 Správa katastra L. vrátila právnomu zástupcovi sťažovateľky žiadosť o identifikáciu parciel.

- 2. októbra 2006 právny zástupca sťažovateľky opätovne podal na Správe katastra L. návrh na zápis vlastníckeho práva.

Z uvedeného obsahu sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 v spojení s § 50 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde viazaný, vyplýva, že žiadne „opatrenie“ ani „zásah“ do ústavou garantovaných práv sťažovateľky zo strany Správy katastra L. sa nestali v lehote dvoch mesiacov predchádzajúcich dňu podania sťažnosti sťažovateľky (sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 16. decembra 2008). Zároveň je z obsahu sťažnosti (ale aj z obsahu príloh, ktoré sťažovateľka k sťažnosti pripojila) bez pochybností zrejmé, že sťažovateľka sa nielenže o namietaných opatreniach a zásahoch, ktorými mali byť porušené jej práva, mohla dozvedieť (§ 53 ods. 3 posledná veta zákona o ústavnom súde), ale o týchto nesporne vedela podstatne skôr, ako sú dva mesiace pred dňom, keď podala sťažnosť ústavnému súdu. Ústavný súd nemožno považovať za ničím neobmedzeného strážcu ústavnosti, keďže aj ústavný súd pri plnení svojej základnej úlohy, ktorou je ochrana ústavnosti (čl. 124 ústavy), postupuje na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ako už ústavný súd opakovane uviedol, sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 22/02), pričom ústavný súd rovnako vyslovil, že nedodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej (IV. ÚS 28/02), a zároveň uviedol, že ide o takú lehotu, ktorú nemožno predĺžiť ani nemožno odpustiť jej zmeškanie (I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03). Ak sťažovateľka podala sťažnosť na ústavnom súde po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty, táto musela byť odmietnutá už pri jej predbežnom prerokovaní ako podaná oneskorene. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iuris“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, vrátane zachovania lehoty na podanie sťažnosti pred ústavným súdom.

12. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci a z dôvodu jej oneskoreného podania, ústavný súd sa meritom veci, teda namietaným porušením označených práv sťažovateľky, bližšie zaoberať nemohol. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti taktiež nemohol ústavný súd prikázať Správe katastra L. konať bez zbytočných prietahov a zapísať vlastnícke právo sťažovateľky k predmetnej nehnuteľnosti do katastra

nehnutelností ani rozhodnúť o náhrade trov konania, keďže takéto výroky ústavného súdu sú viazané na vyhovie stážnosti sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2009